

Jurisprudentie

AANSPRAKELIJKHEIDSRECHT

Rb. Zutphen (vzr.) 26 maart 2013

LJNBZ5500 (Turntrainer (eiser)/Koninklijke Nederlandse Gymnastiek Unie (KNGU) en voorzitter KNGU (de voorzitter))

Inleiding

Eiser is sinds 1995 als trainer actief in de turnsport. Van 2001 tot en met 2003 is hij als bondscoach in dienst geweest bij de KNGU. Tegenwoordig is hij districtstrainer, welke functie hij in opdracht van een bij de KNGU aangesloten gymnastiekvereniging vervult. Daarnaast verricht hij als zzp'er verschillende werkzaamheden voor de KNGU in het kader van opleiding en scholing.

In twee edities van een sportmagazine (*HELDEN* 2011, red.) worden artikelen gepubliceerd (hierna: de publicaties) waarin vier turnsters en (het merendeel van) hun ouders zich uitlieten over onpedagogisch en ontoelaatbaar handelen van turncoaches, onder wie eiser, in de periode van 2000 tot en met 2004. Eiser heeft vervolgens dit negatieve beeld in een krant betwist. De KNGU heeft via een artikel op www.nusport.nl bekendgemaakt dat de publicaties aanleiding zijn om een onderzoek te starten. In de media biedt de voorzitter onder verwijzing naar de publicaties meerdere malen excuses aan ten opzichte van een aantal ex-turnsters voor misstanden die in het verleden hebben plaatsgevonden. Bij brief van 28 maart 2012 bericht de KNGU aan eiser dat in afwachting van de conclusies uit het onderzoek, zij het niet passend acht om eiser in te zetten bij KNGU-activiteiten en dat zijn trainerslicentie voorlopig niet wordt verlengd.

Bij brief van 28 augustus 2012 heeft de advocaat van eiser de KNGU verzocht om zich in het vervolg te onthouden van het doen van uitlatingen aan derden betreffende het lopende onderzoek, aan eiser te laten weten wanneer de KNGU verwacht het onderzoek te zullen afronden en of het besluit d.d. 28 maart 2012 nog van toepassing is. Op 31 augustus 2012 verschijnt zowel een persbericht als een notitie – waarin de onderzoeksresultaten zijn vastgelegd – waarin de KNGU wederom verwijst naar de publicaties. Op 7 oktober 2012 heeft eiser bericht van de KNGU gekregen dat zijn trainerslicentie is verlengd.

Begin 2013 verschijnt een interview in het KNGU-blad met wederom een verwijzing naar de publicaties.

Als gevolg van het bovenstaande start eiser een kort geding en hij vordert de KNGU en de voorzitter met onmiddellijke ingang te verbieden zich op welke wijze dan ook op onjuiste en/of negatieve wijze uit te laten over eiser op straffe van verbeurte van een dwangsom. Daarnaast wordt gevraagd om een rectificatie – eveneens op straffe van verbeurte van een dwangsom – en een (voorschot op de) schadevergoeding, alsmede de KNGU en de voorzitter te veroordelen in de kosten van de procedure.

Eiser legt aan zijn vorderingen ten grondslag dat (de voorzitter van) de KNGU zich meerdere malen negatief heeft uitgelaten over eiser terwijl het onderzoek nog gaande was. Eiser werd aldus bij voorbaat beschuldigd, in een kwaad daglicht gesteld en geconfronteerd met maatregelen van de KNGU. Door deze maatregelen en door de aantasting in zijn eer en goede naam stelt eiser inkomsten te hebben gemist en thans minder inkomsten te hebben. Eiser stelt de KNGU en de voorzitter derhalve aansprakelijk voor de door hem geleden schade.

De KNGU stelt zich op het standpunt dat eiser in zijn vorderingen tegen de voorzitter niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat zijn uitlatingen in de hoedanigheid als voorzitter zijn gedaan en derhalve aan de KNGU dienen te worden toegerekend. De KNGU betwist dat zij onzorgvuldig onderzoek heeft gedaan en stelt dat het haar verantwoordelijkheid is om misstanden zoals beschreven in de publicaties voor de toekomst uit te sluiten. Het gevorderde staat volgens de KNGU op gespannen voet met het recht op vrijheid van meningsuiting. De vordering tot rectificatie had gericht dienen te worden aan het sportmagazine dat de artikelen destijds heeft gepubliceerd.

Beoordeling

Eiser heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat het optreden van de voorzitter, los van zijn voorzitterschap van de KNGU, jegens hem onrechtmatig is. Eiser wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn vordering voor zover die is gericht tegen de voorzitter in persoon.

Bij de beoordeling van de vraag of de KNGU onrechtmatig heeft gehandeld, is het uitgangspunt dat de eerste twee vorderingen een beperking vormen op het grondrecht van vrijheid van meningsuiting (artikel 10 EVRM) van de KNGU. Dit recht kan slechts worden beperkt indien dat bij wet is voorzien (in dit geval artikel 6:162 BW) en in een democratische samenleving noodzakelijk is, bijvoorbeeld ter bescherming van de goede naam of de rechten van anderen. Bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een onrechtmatige uitlating staan het recht van eiser op bescherming van zijn eer en goede naam en het recht van de KNGU op vrijheid van meningsuiting tegenover elkaar. Het antwoord op de vraag welk van deze rechten in het onderhavige geval zwaarder weegt, moet worden gevonden door afweging van alle omstandigheden van het geval (HR 18 januari 2008, *NJ* 2008, 274). Bij de vraag of een uitlating in strijd is met de in het maatschappelijk verkeer betamelijke zorgvuldigheid, staan in beginsel twee maatschappelijke belangen tegenover elkaar: het belang dat individuele burgers niet door publicaties of uitlatingen in de pers worden blootgesteld aan lichtvaardige verdachtmakingen en het belang dat misstanden die de samenleving raken niet door gebrek aan bekendheid bij het grote publiek kunnen blijven voortbestaan (HR 24 juni 1983, *NJ* 1984, 801).

Het onderzoek waar de KNGU naar verwijst is volgens de rechter niet naar behoren uitgevoerd. Uit de uitlatingen van de voorzitter blijkt dat hij de grieven van betrokkenen onmiddellijk voor waar heeft aangenomen en niet is gebleken dat gedegen onderzoek is gedaan naar de rol van eiser daarin, terwijl dat wel op de weg van de KNGU lag. De stelling van de KNGU dat eiser zijn pijlen op het sportmagazine (of op de turnsters) had moeten richten wordt niet gevolgd. De KNGU is verantwoordelijk voor uitlatingen die de voorzitter naar aanleiding van (en verwijzend naar) de in de publicaties genoemde misstanden heeft gedaan. De KNGU had er bedacht op dienen te zijn dat deze uitlatingen tot aandacht in de media zouden leiden en dat dit (nog verdere) consequenties zou hebben voor de reputatie van eiser.

In het kader van de belangenafweging dient in aanmerking te worden genomen dat het vanzelfsprekend is dat de KNGU op deugdelijke wijze onderzoek doet naar mogelijke wantoestanden en maatregelen treft om die tegen te gaan. Bij het onder de aandacht brengen van betrokkenen bij het publiek mag van de KNGU worden verwacht dat zij zorgvuldig en proportioneel handelt. Gelet op de inhoud en de veelheid van uitlatingen heeft de KNGU dat laatste in de richting van eiser onvoldoende zorgvuldig gedaan. Dit leidt tot de conclusie dat het recht van eiser op bescherming van zijn eer en goede naam in dit geschil zwaarder weegt dan het recht van de KNGU om zich op haar manier te uiten. De KNGU heeft onrechtmatig gehandeld jegens eiser door zich uit te laten over het bestaan van misstanden in de Nederlandse turnwereld (en zonder deugdelijk onderzoek in dat verband de naam van eiser te noemen). Een beperking op de vrijheid van meningsuiting is dan ook gerechtvaardigd.

Mede gelet op de in kort geding te betrachten terughoudendheid zal de vordering om een voorschot op schadevergoeding worden afgewezen.

Beslissing

De rechter verklaart eiser niet-ontvankelijk in zijn vorderingen voor zover deze zijn gericht tegen de voorzitter. De KNGU dient zich na betekening van het vonnis niet meer op welke wijze dan ook, op onjuiste, suggestieve en/of negatieve wijze uit te laten over eiser. Daarnaast dient zij een rectificatie te plaatsen op haar website alsmede in een tweetal tijdschriften. Voor iedere keer respectievelijk iedere dag dat de KNGU zich niet aan het bovenstaande houdt, geldt een dwangsom van € 5000, met een maximum van € 50 000. De KNGU wordt, tot slot, in de proceskosten veroordeeld.

ARBEIDSVERHOUDINGEN

College van Arbiters KNVB 9 januari 2013

Nr. 1358 (*Verschoor/Sportvereniging Ajax-Sportman-Combinatie (ASC)*)

Inleiding

Verschoor is met ingang van 2 februari 2004 voor een periode van één seizoen (2004/2005) in dienst getreden bij ASC in de functie van hoofdtrainer. De overeenkomst werd jaarlijks verlengd. Verschoor ontving maandelijks een netto salaris van € 1000 exclusief vakantiegeld. Eind 2011 is door ASC aan Verschoor medegedeeld dat ASC de overeenkomst aan het einde van seizoen 2011/2012 wenst te beëindigen. ASC heeft met ingang van seizoen 2012/2013 een nieuwe (hoofd)trainer aangesteld en heeft Verschoor niet langer in de gelegenheid gesteld de werkzaamheden als hoofdtrainer uit te voeren.

Verschoor stelt zich op het standpunt dat tussen partijen een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd geldt en dat hij daarom recht heeft op loondoorbetaling en voortzetting van zijn werkzaamheden. ASC is primair van oordeel dat tussen partijen geen geldige overeenkomst bestaat of dat deze nietig is. Subsidiair stelt ASC dat er geen arbeidsovereenkomst maar een overeenkomst van opdracht tussen partijen is overeengekomen. Meer subsidiair stelt ASC dat Verschoor door ASC op grond van een dringende reden (voorwaardelijk) op staande voet is ontslagen en dat om die reden geen loon verschuldigd is.

Beoordeling

Het primaire verweer van ASC dat geen rechtsgeldige overeenkomst tot stand is gekomen omdat de overeenkomst die in februari 2004 is getekend alleen door de toenmalige voorzitter van ASC afdeling voetbal is ondertekend en uit de, niet door ASC overgelegde, statuten van ASC zou volgen dat alleen de leden van het hoofdbestuur gezamenlijk bevoegd zouden zijn om een dergelijke overeenkomst te tekenen, wordt door de arbitragecommissie gepasseerd.

De arbitragecommissie overweegt dat zelfs als er geen rechtsgeldige overeenkomst tot stand zou zijn gekomen, uit het feit dat Verschoor vanaf het seizoen 2004/2005 werkzaamheden voor ASC heeft verricht voor een vast salaris volgt dat tussen ASC en Verschoor door stilzwijgende bekrachtiging een overeenkomst tot stand is gekomen. ASC heeft zich in die periode niet beroepen op een mogelijk gebrek in de vertegenwoordigingsbevoegdheid en heeft daarmee de schijn van vertegenwoordigingsbevoegdheid opgeroepen.

Subsidiar heeft ASC zich op het standpunt gesteld dat er een overeenkomst van opdracht tot stand zou zijn gekomen tussen partijen. Voor de vraag of tussen partijen een arbeidsovereenkomst of een overeenkomst van opdracht is gesloten, dient op basis van vaste jurisprudentie van de Hoge Raad allereerst te worden gekeken naar de overeenkomst waaruit kan worden opgemaakt wat partijen bij het sluiten van de overeenkomst hebben beoogd. Daarnaast speelt de wijze waarop partijen feitelijke invulling hebben gegeven aan de overeenkomst een belangrijke rol. In de overeenkomst is niet bepaald of deze als een opdracht of als een arbeidsovereenkomst heeft te gelden. Het komt daarom aan op de feitelijke invulling die partijen aan de uitvoering en inhoud van de werkzaamheden hebben gegeven.

Het meest onderscheidende criterium tussen een arbeidsovereenkomst en een overeenkomst van opdracht is het bestaan van een gezagsverhouding tussen partijen. Voor het bestaan van een gezagsverhouding is niet vereist dat daadwerkelijke aanwijzingen en instructies over de werkinhoud worden gegeven. Voldoende is dat aanwijzingen kunnen worden gegeven. De arbitragecommissie kan uit de wijze waarop tussen partijen aan de overeenkomst inhoud is gegeven niet anders dan afleiden dat sprake is van werkgeversgezag. De arbitragecommissie baseert dit oordeel op de omstandigheden dat het takenpakket van Verschoor door de jaren heen een aantal keer is aangepast, geen sprake was van een prestatie met een incidenteel karakter en ASC heeft geprobeerd de arbeidsovereenkomst bij het UWV op te zeggen. Ook is Verschoor bij brief d.d. 13 juni 2012 gesommeerd beschikbaar te blijven voor het verrichten van werkzaamheden en niet op vakantie te gaan. Voor eventuele vakantie zou het bestuur geen toestemming verlenen.

In de brief van 16 oktober 2012 van ASC aan de gemachtigde van Verschoor wordt gesproken over een gesprek tussen partijen van 24 september 2012. In de brief gebruikt ASC onder meer de woorden 'arbeidsgeschil' en wordt gesproken over het achtjarige 'dienstverband' van Verschoor bij ASC. De arbitragecommissie oordeelt dat uit bedoelde kwalificaties zonder twijfel volgt dat ook ASC zich destijds op het standpunt stelde dat tussen partijen een arbeidsovereenkomst tot stand was gekomen.

Op grond van jurisprudentie van de Hoge Raad is het niet mogelijk om met terugwerkende kracht de arbeids-

verhouding als een overeenkomst van opdracht te kwalificeren. Bovendien past bij die kwalificatie niet dat ASC jaarlijks een jaaropgave heeft verstrekt en loonbelasting en sociale lasten heeft ingehouden. De arbitragecommissie kwalificeert de arbeidsverhouding tussen partijen als een arbeidsovereenkomst.

Meer subsidiair heeft ASC zich op het standpunt gesteld dat zij terecht de loondoorbetaling aan Verschoor heeft gestaakt. Daartoe voert ASC enerzijds aan dat Verschoor voorwaardelijk op staande voet is ontslagen en anderzijds dat loondoorbetaling mocht worden gestaakt omdat Verschoor ten onrechte niet is ingegaan op een redelijk voorstel van ASC voor een minnelijke regeling en/of een alternatief dienstverband. Beide stellingen worden door de arbitragecommissie gepasseerd. Voor een rechtsgeldig ontslag op staande voet moet de werknemer duidelijk zijn gemaakt dat bij het doen of nalaten van een door de werkgever (on)gewenste gedraging of handeling de arbeidsovereenkomst wegens dringende reden zal worden beëindigd. Daarvan is in casu geen sprake. Aangezien er tevens geen sprake is van de instemming van beide partijen is de overeenkomst niet gewijzigd. Zolang de werknemer niet akkoord gaat, kan de overeenkomst niet worden gewijzigd. Wanneer de weigering onredelijk is kan dit een effect hebben op de eventueel toe te kennen ontbindingsvergoeding.

Beslissing

Het College van Arbiters veroordeelt ASC tot loondoorbetaling vanaf 1 augustus 2012 tot het dienstverband rechtsgeldig zal zijn beëindigd. Dat ASC is overgegaan tot het aannemen van een nieuwe hoofdtrainer, zonder eerst over te gaan tot deugdelijke beëindiging van de arbeidsovereenkomst met Verschoor dient voor rekening van ASC te blijven. Verder dient ASC de wettelijke verhoging op grond van artikel 7:625 BW te betalen over het niet-betaalde loon tot een maximum van 25% van ieder maandloon en de wettelijke rente over de verhoging en het verschuldigde maandloon, vanaf het moment dat ze opeisbaar zijn geworden tot de dag dat ze worden voldaan.

Daarnaast moet ASC Verschoor binnen 24 uur nadat het vonnis is betekend zijn werkzaamheden laten hervatten. Indien ASC hier binnen 4 weken na betekening van het vonnis niet aan heeft voldaan moet ASC voor elke dag of het gedeelte dat ASC in gebreke blijft een dwangsom van € 250 betalen, met een maximum van € 10 000. Ten slotte wordt ASC in de kosten van de procedure veroordeeld.

College van Arbiters KNVB 27 februari 2013

Nr. 1354 (*Torres/FC Utrecht B.V. (FC Utrecht)*)

Inleiding

Tussen Torres en FC Utrecht is een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd gesloten waarin is bepaald dat het maandsalaris van Torres € 44 416,66 bruto bedraagt (€ 533 000 bruto per jaar). FC Utrecht heeft een bedrag van € 164 989,98 ingehouden. FC Utrecht stelt dat par-

tijen bedoelde inhoudingen zijn overeengekomen. Torres betwist dat FC Utrecht daartoe bevoegd was. In de arbeidsovereenkomst zijn geen bepalingen opgenomen met betrekking tot inhoudingen op het nettosalaris van Torres. Van belang bij de hoogte van het salaris is dat voor de tewerkstelling van Torres, FC Utrecht diende te beschikken over een tewerkstellingsvergunning. Nu Torres op het moment van het contractaanbod van FC Utrecht 24 jaar oud was, diende het salaris op basis van de Uitvoeringsregels Wet Arbeid Vreemdelingen (hierna: Uitvoeringsregels) minimaal € 533 000 bruto per jaar te bedragen. FC Utrecht heeft vervolgens op het nettosalaris van Torres maandelijks inhoudingen gepleegd tot een totaalbedrag van € 164 989,98 onder vermelding van 'inhouding (afpraak)' op de loonstrook.

FC Utrecht heeft ter zitting verteld dat de 'marktwaaarde' van Torres in de ogen van FC Utrecht niet meer dan een salaris van € 250 000 per jaar bedraagt en dat FC Utrecht ook niet bereid was feitelijk een hoger salaris voor de speler te betalen. Volgens FC Utrecht zou de spelersmakelaar van Torres in ruil voor een sponsorovereenkomst aan FC Utrecht het verschil betalen tussen het salaris dat FC Utrecht Torres waard achtte (€ 250 000) en het salaris dat FC Utrecht op basis van de Uitvoeringsregels aan Torres zou moeten voldoen (€ 553 000). Zo zou FC Utrecht feitelijk een kostenpost hebben alsof sprake zou zijn van een salaris van € 250 000. Op deze wijze kon, volgens de eigen stellingen van FC Utrecht, Torres ondanks de Uitvoeringsregels toch in Europa gaan voetballen.

Beoordeling

FC Utrecht heeft niet voldoende gesteld laat staan dat voldoende is gebleken, dat FC Utrecht een reële tegenprestatie zou leveren voor de gestelde sponsoring. Daarnaast is er tussen FC Utrecht en de spelersmakelaar geen sponsorovereenkomst ondertekend. De arbitragecommissie dient zich een oordeel te vormen of met de hiervoor beschreven constructie naar doel en strekking geen onverenigbare inbreuk wordt gemaakt op het wettelijk stelsel gelet op het bepaalde in artikel 3:40 en 3:41 BW.

De Uitvoeringsregels zijn dwingendrechtelijke wetbepalingen gericht op het algemeen belang en de arbeidsmarkt in Nederland. Zij zijn naar het oordeel van de arbitragecommissie niet gericht op de bescherming van de rechtspositie van de specifieke werkgever en werknemer. Dat wettelijk stelsel is onverenigbaar met de door FC Utrecht gestelde afspraak tussen FC Utrecht en Torres, waarbij door middel van rechtstreekse inhoudingen door FC Utrecht feitelijk een lager salaris aan de speler toekomt dan het minimale salaris dat aansluit bij de Uitvoeringsregels. Met die inhoudingsafpraak wordt het hiervoor aangeduide wettelijk systeem feitelijk volledig ondergraven. De schriftelijke arbeidsovereenkomst die tussen partijen is gesloten, is op zichzelf niet in strijd met dat wettelijk stelsel. De door FC Utrecht gestelde (en door Torres betwiste) afspraak over de inhoudingen

is dat wél. De arbitragecommissie acht dat deel van de gestelde afspraken (voor zover al met Torres gemaakt) nietig, althans vernietigbaar op voet van het bepaalde in artikel 3:40 en 3:41 BW. Ten overvloede wordt door de arbitragecommissie nog opgemerkt dat de door FC Utrecht gestelde mondelinge overeenkomst met Torres ten aanzien van de inhoudingen zich niet verhoudt tot het bepaalde in artikel 7:631 en 7:632 BW.

Daarnaast verschillen partijen van mening over de inhoudingen van € 4438,42 die FC Utrecht heeft gedaan voor het pensioenfonds CFK. Torres stelt dat FC Utrecht aan hem een toezegging zou hebben gedaan dat FC Utrecht die inhoudingen zou terugbetalen. Dit zou moeten blijken uit een e-mailbericht. De arbitragecommissie leidt echter geen toezegging van FC Utrecht uit het e-mailbericht af. Nu Torres zich bovendien, zoals blijkt uit het behandelde ter zitting, niet langer op het standpunt stelt dat FC Utrecht niet was gehouden tot afdrachten aan het CFK-fonds, is een betaling door FC Utrecht aan Torres ter zake niet aan de orde.

Beslissing

De arbitragecommissie veroordeelt FC Utrecht om aan Torres een bedrag van € 164 989,98 (netto) te voldoen, te vermeerderen met de wettelijke rente. Ten aanzien van de proceskosten overweegt de arbitragecommissie dat FC Utrecht in materiële zin voor het grootste deel in het ongelijk is gesteld, zodat FC Utrecht zal worden veroordeeld tot betaling van de proceskosten van de KNVB en die van Torres. Het deel ter zake van de verdeling van Torres ter zake van zijn pensioen wordt door de arbitragecommissie afgewezen.

BESTUURSRECHT

Rb. Amsterdam 14 januari 2013

LJN BZ0390 (*Eredivisie C.V. en Eredivisie Media & Marketing C.V. (Eredivisie)/Commissariaat voor de Media (Commissariaat)*)

Inleiding

Tijdens de uitzending van het programma 'Studio Sport' door de stichting Nederlandse Omroep Stichting (hierna: NOS) op 9 februari 2009 is het merk Sponsor Bingo Loterij (hierna: SBL) tijdens het in beeld brengen van de stand of een ander spelmoment in totaal negen keer elektronisch aan het beeld toegevoegd of getoond (zogenaamde scribes). In latere uitzendingen van het programma 'Studio Sport' is het merk van de SBL op vergelijkbare wijze door de NOS gebruikt.

Het Commissariaat heeft aan de NOS bij besluit van 10 september 2009 (hierna: het primaire besluit) een bestuurlijke boete van € 60 000 opgelegd wegens overtreding van artikel 2.89 lid 1 onder b van de Mediawet 2008, namelijk door het uitzenden van de scribes. Bij besluit van 24 maart 2011 heeft het Commissariaat, in afwijking van het advies van de Adviescommissie Bezwaarschriften

(hierna: Adviescommissie), het bezwaar van Eredivisie tegen het primaire besluit niet-ontvankelijk verklaard (hierna: het bestreden besluit) vanwege het ontbreken van een rechtstreeks bij het besluit betrokken belang.

Eredivisie heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Eredivisie voert aan dat ze een eigen, van de NOS onderscheiden belang heeft bij het primaire besluit. Eredivisie moet de scribes op basis van een overeenkomst met de SBL uitzenden en heeft een groot financieel belang in deze zaak. Indien zij de scribes niet kan uitzenden moet zij compenserende (financiële) maatregelen treffen. Eredivisie heeft, in tegenstelling tot de NOS, belang bij het mogen tonen van een merk of bedrijfsnaam tijdens voetbalwedstrijden. Het primaire besluit houdt daarbij een negatieve beoordeling in van de sponsoractiviteiten, omdat het Commissariaat de door Eredivisie gekozen exploitatievorm als overtreding van de Mediawet 2008 heeft aangemerkt. Tot slot voert Eredivisie aan dat het Commissariaat ten onrechte is afgeweken van het advies van de Adviescommissie.

Beoordeling

De rechter stelt allereerst vast dat Eredivisie ontvankelijk is in haar beroep omdat het beroep tegen het bestreden besluit binnen de beroepstermijn bij de rechtbank is ingediend.

De rechter is van oordeel dat het Commissariaat op grond van artikel 7.13 lid 7 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) mocht afwijken van het advies van de Commissie omdat de reden voor die afwijking was vermeld en het advies met de beslissing was meegezonden. Voorts heeft Eredivisie niet nader onderbouwd waarom de afwijking van het advies onjuist of onvolledig gemotiveerd zou zijn. Deze beroepsgrond van Eredivisie faalt.

De rechter oordeelt voorts dat het belang van Eredivisie niet valt lost te koppelen van dat van de NOS omdat beide partijen beogen dat het onderhavig gebruik van scribes niet leidt tot een overtreding van de Mediawet 2008 dan wel dat de scribes mogen worden uitgezonden. Ook is er om diezelfde reden volgens de rechter geen sprake van een tegengesteld belang van Eredivisie ten opzichte van de NOS.

Daarmee is sprake van een afgeleid belang, waardoor Eredivisie niet kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 1.2 Awb. Om bovengenoemde redenen is de rechter van oordeel dat het Commissariaat terecht het bezwaar van Eredivisie niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Beslissing

De rechter verklaart het beroep ongegrond. Daarnaast ziet de rechter geen aanleiding voor vergoeding van het griffierecht of een veroordeling in de proceskosten.

Rb. Haarlem (vzr.) 1 mei 2013

LJN BZ9111 (Finest Food Corner e.a. (ondernemers)/ Burgemeester van Edam-Volendam (burgemeester), derde-partij: stichting Volendam Dijkloop (stichting))

Inleiding

De stichting heeft op 10 september 2012 een aanvraag voor een vergunning gedaan voor het organiseren van het evenement 'Volendam Dijkloop' op 12 mei 2013, waarbij onder meer hardloophwedstrijden van verschillende afstanden worden gehouden. De burgemeester heeft medio januari 2013 de inwoners van Volendam laten weten voornemens te zijn een vergunning voor het evenement te verlenen en belanghebbenden in de gelegenheid gesteld zienswijzen in te dienen. De ondernemers maken hier gebruik van en uiten hun bezwaren tegen de route van de halve marathon die over de dijk gaat, waar ondernemers met hun winkels zijn gevestigd. De burgemeester brengt ondernemers met de stichting in contact om tot een oplossing te komen, hetgeen heeft geleid tot een aantal wijzigingen (onder meer verkorting van de tijd dat de dijk is afgesloten, plaatsing van dranghekken zo ver mogelijk van de winkels, het regelen van diverse oversteekhavens met verkeersregelaars en busluizen).

Op 7 maart 2013 verleent de burgemeester bij besluit op grond van artikel 2:25 Algemene Plaatselijke Verordening 2010 (hierna: APV) de evenementenvergunning aan de stichting. Aan de vergunning heeft de burgemeester voorschriften verbonden (onder meer waarborging van de toegankelijkheid van de winkels). De burgemeester heeft ondernemers hierover geïnformeerd en aangegeven dat de stichting uitdrukkelijk heeft verzocht om de route van de halve marathon over de dijk te laten lopen om de naam van het evenement eer te blijven aandoen. Daarbij geeft de burgemeester aan dat de toegankelijkheid wordt gewaarborgd door de plaats van de dranghekken en de diverse oversteekplaatsen.

Ondernemers maken tegen dit besluit bezwaar en verzoeken de rechter een voorlopige voorziening te treffen. De ondernemers voeren hierbij aan dat hun belangen niet zijn meegewogen bij het bestreden besluit. Zij stellen dat (i) er geen overleg heeft plaatsgevonden tussen de ondernemers en de burgemeester, (ii) een wedstrijd over de dijk in het hoogseizoen hun ernstige schade bezorgt, (iii) hun winkels (en de parkeerplaats van hotel Spaander) niet toegankelijk zullen zijn, (iv) het plaatsen en weghalen van de dranghekken tijd kost en voor overlast zorgt, (v) de stichting slechts gedeeltelijk is ingegaan op de door de ondernemers voorgestelde alternatieve route en (vi) het te behartigen belang en het te behalen doel van de wedstrijd ook kan worden gerealiseerd als het laatste stuk van het parcours niet over de dijk gaat.

Beoordeling

De rechter stelt voorop dat weigering van de evenementenvergunning volgens artikel 1:8 APV slechts mogelijk is in het belang van de openbare orde, de openbare veiligheid, de volksgezondheid en de bescherming van het milieu. Dit betekent dat weigering op grond van een ander algemeen belang niet mogelijk is. De wens van ondernemers om de financiële belangen van hun ondernemingen te beschermen valt niet te herleiden tot bovengenoemde belangen.

Er is voorts geen aanleiding om te veronderstellen dat de Dijkloop zal leiden tot verstoringen van de openbare orde of veiligheid. Daarbij neemt de rechter in aanmerking dat (i) door de stichting in het Draaiboek en Beveiligingsplan uitvoerig de verkeersafwikkeling en overlastmaatregelen zijn beschreven, (ii) de door de burgemeester vooraf ingewonnen adviezen van de politie, brandweer en gemeenschappelijke hulpverlening niet concluderen tot problemen met de openbare orde of veiligheid en (iii) de nodige voorschriften zijn verbonden aan de vergunning om te zorgen voor een goed verloop van het evenement en het waarborgen van de toegankelijkheid van de winkels. Dat de aanwezigheid van de dranghekken voor onrust kan zorgen en dat de parkeerplaats van hotel Spaander enige tijd niet bereikbaar is voor verkeer, is – hoe vervelend ook voor de ondernemers – onvoldoende om te kunnen spreken van verstoring van de openbare orde of veiligheid.

De rechter is dan ook van oordeel dat de burgemeester zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de gevraagde vergunning op grond van artikel 1:8 APV niet kon worden geweigerd. Aan de vraag of de burgemeester de financiële belangen van de ondernemers op zorgvuldige wijze heeft afgewogen komt de rechter niet toe, nu een wettelijke grondslag voor weigering van de aangevraagde vergunning ontbreekt.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechter wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

DOPING

CAS 31 januari 2013

CAS 2012/A/2779 (International Association of Athletics Federation (IAAF)/Confederação Brasileira de Atletismo (CBAt) en Simone Alves da Silva)

Inleiding

Simone Alves da Silva is een Braziliaanse langeafstandsliepster (hierna: atlete) met als specialisatie de 5000 en 10 000 meter. Op 3 augustus 2011 nam atlete deel aan de 10 000 meter baanrace van de Troféu Brasil in Brazilië en werd eerste op dit onderdeel. Direct na de race werd ze onderworpen aan een dopingcontrole van de Braziliaanse dopingautoriteit (hierna: dopingautoriteit). Atlete ontving twee flesjes die ze diende te vullen voor het A-sample

en het B-sample. Nadat ze één flesje had ingeleverd, kreeg ze toestemming om een interview aan een sportzender te geven. Na afloop van het interview leverde ze het tweede flesje in. Haar urine-samples werden vervolgens opgestuurd aan een door WADA geaccrediteerd laboratorium. Atlete heeft destijds een formulier onderte-

kend waarin stond dat ze akkoord ging met de wijze waarop de dopingtest bij haar was afgenomen.

Op 5 september 2011 werd atlete door de dopingautoriteit op de hoogte gebracht van het feit dat er epo in het sample is aangetroffen. De contra-expertise die atlete daarop liet instellen wees hetzelfde uit. De dopingautoriteit legde als gevolg hiervan op 14 oktober 2011 aan atlete een ordemaatregel op wegens het schenden van de IAAF Competition Rules (hierna: de IAAF Rules).

Bij uitspraak d.d. 23 januari 2012 werd atlete door de tuchtcommissie van CBAt vrijgesproken van enige dopingovertreding. In de beslissing werd onder meer meegenomen dat (i) in het resultatenrapport van het laboratorium de samples stonden weergegeven met een verschillend nummer hetgeen zou betekenen dat ze van verschillende atleten afkomstig waren en (ii) atlete – in strijd met de WADA International Standard for Laboratories (hierna: ISL) – niet door iemand was vergezeld tijdens de voor het interview ingelaste onderbreking van de dopingcontrole. CBAt is tegen deze beslissing in beroep gegaan bij de Commissie van Beroep van CBAt. Dit beroep werd – om procedurele redenen – afgewezen.

De International Association of Athletics Federation (hierna: IAAF) is het niet eens met deze beslissing(en) en stelt op 18 april 2012 beroep in bij het Court of Arbitration for Sport (hierna: CAS). IAAF stelt dat atlete een ernstige (tweede) dopingovertreding heeft begaan en volgens de IAAF Rules een zesjarige schorsing opgelegd moet krijgen. Zij geeft daarbij aan dat de samples wél betrekking hebben op de atlete en dat de verschillende nummers enkel het gevolg zijn van een schrijffout, hetgeen (volgens CAS-rechtspraak) in beginsel geen invloed heeft op de positieve uitslag. IAAF legt daarnaast getuigenverklaringen over die volgens haar aantonen dat atlete wél is vergezeld tijdens het interview. Tot slot wijst IAAF op het formulier waarop door atlete is aangegeven akkoord te zijn met de procedure inzake de dopingcontrole.

Atlete voert verweer. Zij ontkent de verboden stof te hebben gebruikt. Zij stelt dat vanwege het feit dat er meerdere procedurefouten zijn gemaakt tijdens en na de dopingcontrole, de beschuldiging jegens haar niet kan worden bewezen. Atlete verzoekt derhalve om te worden vrijgesproken van alle beschuldigingen. Atlete ontkent tot slot dat zij voor een eerdere dopingovertreding is geschorst door een officieel tribunaal zodat er geen sprake is van recidive.

Beoordeling

Het CAS oordeelt dat gezien het feit dat beide samples duiden op de aanwezigheid van een verboden stof, atlete een dopingovertreding heeft begaan. De argumenten van atlete dat (i) sprake is van verschillende nummers in het resultatenrapport, (ii) een bloedtest een geschikter middel zou zijn geweest om epo op te sporen, (iii) sprake is van uitzonderlijk goede sportieve prestaties, (iv) sprake

is van een gebalanceerd dieet en ontwikkelde trainingsmethode en (v) zij in een slechte financiële situatie verkeert, doen hier – in het licht van het principe van strict liability – niets aan af. Atlete heeft daarnaast geen medisch expert aangedragen om het tegendeel te bewijzen.

Volgens het CAS is niet bewezen dat atlete tijdens het interview is vergezeld. De regel uit het ISL dat atleten tijdens een onderbreking van een dopingcontrole dienen te worden vergezeld, is bovendien bedoeld om te voorkomen dat atleten de dopingcontrole kunnen beïnvloeden. De regel is derhalve niet inroepbaar in het voordeel van de atleten zelf. De omstandigheden dat atlete heeft verklaard dat niemand haar flesje heeft aangeraakt tijdens het interview, zij zelf het flesje dicht heeft gedraaid na het interview, op het formulier heeft aangegeven akkoord te zijn met de gevolgde dopingcontroleprocedure en geen medisch expert heeft ingeschakeld om het tegendeel te bewijzen, geven aan dat de afwijking van het ISL niet heeft geleid tot een positief resultaat.

Het CAS onderzoekt vervolgens welke straf atlete volgens de IAAF Rules moet worden opgelegd. Volgens het CAS is de sanctie – te weten drie maanden schorsing – voor de eerdere dopingovertreding opgelegd door een juridisch orgaan van CBAt. Nu sprake is van recidive, zal de strafmaat volgens de IAAF Rules dienen te liggen tussen de vier en zes jaar. Gelet op de feiten en de specifieke omstandigheden, waarbij het laboratorium heeft toegegeven een schrijffout te hebben gemaakt en duidelijk een aantal voorschriften niet zijn gevolgd tijdens de dopingcontrole, acht het CAS een vijfjarige schorsing redelijk.

Beslissing

Het CAS verklaart het beroep van IAAF gedeeltelijk gegrond. Atlete wordt geschorst voor een periode van vijf jaar, ingaande op de dag van deze uitspraak. De door atlete uitgezeten periode van de ordemaatregel wordt hierin verrekend. Alle resultaten – inclusief medailles, punten en prijzen – die atlete op 3 augustus 2011 en daarna heeft behaald, worden geschrapt.

OVEREENKOMSTENRECHT

Hof Den Haag 8 januari 2013

LJN BY8966 (Hoeve de Hazelaar B.V. (Hoeve de Hazelaar)/Melisa Internationales Reitzentrum GmbH (Melisa))

Inleiding

In eerste aanleg heeft de Voorzieningenrechter Rotterdam tussen partijen in kort geding geoordeeld over de vraag of Melisa terecht de koopovereenkomst heeft vernietigd op grond van bedrog. De koop zag op een paard 'Parcona' dat na de koop – wegens een neurectomie (het wegsnijden van in elkaar gegroeide zenuwen) – ongeschikt bleek te zijn voor de paardensport. De voorzieningenrechter stelde Melisa in het gelijk.

Bij exploit van 23 januari 2012 is Hoeve de Hazelaar in hoger beroep gekomen van het vonnis van 24 oktober 2011. De eerste grief richt zich tegen het oordeel van de voorzieningenrechter dat Melisa een spoedeisend belang heeft. Volgens Hoeve de Hazelaar is Melisa geen kleine vennootschap die door Parcona in de problemen zou zijn geraakt. De vennootschap behoort toe aan X en wordt door haar gebruikt om sportpaarden in te kopen. Melisa heeft geen enkel bewijs overgelegd waaruit blijkt dat zij door X wordt aangesproken, aldus Hoeve de Hazelaar. De tweede grief klaagt over het oordeel dat niet voor redelijke twijfel vatbaar is dat een neurectomie heeft plaatsgevonden. Hoeve de Hazelaar is van mening dat de dierenarts 'het alleen maar waarschijnlijk heeft geacht dat het paard duidelijk symptomen van neuroomvorming vertoont'. Daarnaast vecht Hoeve de Hazelaar het oordeel aan dat voldoende aannemelijk is dat Parcona op het moment van levering de neurectomie al had ondergaan.

Beoordeling

Het hof stelt voorop dat het spoedeisend belang al volgt uit de door Hoeve de Hazelaar niet bestreden overwegingen dat bij Parcona neurectomie is geconstateerd waarvoor zij gezien de FEI- (de overkoepelende organisatie van alle nationale hippische bonden) regels niet voor de paardensport kan worden ingezet. Nu dit het doel van de koop was en aan de stalling en verzorging van Parcona aanzienlijke risico's en kosten zijn verbonden, had en heeft Melisa een spoedeisend belang bij haar vordering waardoor zij van die kosten en risico's wordt bevrijd. Aangezien Parcona aan Melisa is verkocht, heeft Melisa recht en belang bij de vordering zoals die door haar is ingesteld. Dat X mogelijk een afgeleid (financieel) belang heeft, kan daaraan niet afdoen.

De koop is omstreeks 9 mei 2011 gesloten tussen een in Nederland gevestigde verkoper en een in Duitsland gevestigde koper. Daarmee valt de koopovereenkomst binnen het toepassingsbereik van het Weens Koopverdrag. Partijen hebben in de koopovereenkomst gekozen voor de toepasselijkheid van het Nederlandse recht. Hoewel niet met zoveel woorden in de koopovereenkomst opgenomen, kan uit de stellingen van partijen worden afgeleid dat zij de toepasselijkheid van het Weens Koopverdrag hebben willen uitsluiten. Daar komt bij dat in kort geding de vraag centraal stond of Melisa terecht de koopovereenkomst heeft vernietigd op grond van bedrog. Volgens artikel 4 aanhef en onder a heeft het Weens Koopverdrag geen betrekking op de geldigheid van de overeenkomst. Dit betekent dat de vordering van Hoeve de Hazelaar zal worden beoordeeld aan de hand van het Nederlandse recht, zoals ook de voorzieningenrechter heeft gedaan.

Het hof kan Hoeve de Hazelaar in haar tweede grief niet volgen. Het rapport van de dierenarts bevat de zinnen 'het paard vertoont duidelijke symptomen van neuroma vorming' en daaraan toegevoegd 'een gekende complicatie'.

tie na neurectomie'. Daarmee is de basis aan de grief ontvallen.

Het hof acht de klacht van Hoeve de Hazelaar ten aanzien van het oordeel dat voldoende aannemelijk is dat Parcona op het moment van levering de neurectomie al had ondergaan onvoldoende onderbouwd. Opgemerkt wordt nog dat Hoeve de Hazelaar niet de overweging heeft bestreden dat onverklaard is gebleven waarom Melisa de ingreep zou laten verrichten en daarover vervolgens bij Hoeve de Hazelaar zou gaan klagen.

Beslissing

Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis en veroordeelt Hoeve de Hazelaar in de kosten van het hoger beroep.

Rb. Amsterdam 13 februari 2013

LJN BZ5797 (*Seizoenkaarthoudster (X)/AFC Ajax N.V. (Ajax)*)

Inleiding

X is sinds jaren houdster van een Seizoen Club Card (hierna: SCC) van Ajax, zo ook voor het seizoen 2011/2012. Op grond van de SCC heeft X in dat seizoen recht op toegang tot de thuiswedstrijden van Ajax in de eredivisie in de Amsterdam ArenA op een bepaald stoelnummer. Daarnaast geeft de SCC haar onder meer het recht om (via een internetaccount) toegangsbewijzen voor andere wedstrijden van Ajax in de Amsterdam ArenA te kopen. Het toegangsrecht kan de houder laten gebruiken door een andere persoon maar dat geldt niet ten aanzien van het aankooprecht. Aan het eind van ieder seizoen wordt X door Ajax gevraagd of zij haar SCC wil verlengen.

Op de rechtsverhouding tussen X en Ajax zijn de Standaardvoorwaarden van de KNVB (hierna: voorwaarden) van toepassing. Artikel 14 lid 1 onder a van de voorwaarden houdt in dat de club bevoegd is de geldigheid van de SCC al dan niet tijdelijk (geheel of gedeeltelijk) te beëindigen indien de SCC-houder of iemand die via de houder van een SCC toegang heeft verkregen tot een stadion, zich in dat stadion naar de mening van de club schuldig heeft gemaakt aan wangedrag.

Op 21 december 2011 heeft in de Amsterdam ArenA de KNVB-bekerwedstrijd tussen Ajax en AZ plaatsgevonden. Tijdens die wedstrijd is de doelman van AZ aangevallen door Y, de zoon van X, nadat hij vanaf de tribune via het invalidek het veld was opgerend. Sinds 25 februari 2011 gold tegen Y een landelijk stadionverbod. Gebleken is dat hij (met hulp van zijn broer) een toegangsbewijs voor de wedstrijd heeft gekocht via de internetaccount (en dus de SCC) van X.

Ajax heeft als gevolg hiervan aan X bericht dat zij en haar zoon hoofdelijk aansprakelijk worden gesteld voor een deel van de door Ajax als gevolg van het incident geleden schade. Daarnaast laat Ajax aan X weten dat haar SCC voor 2011/2012 ongeldig is verklaard en dat zij tot

23 december 2014 niet in de gelegenheid zal worden gesteld om een nieuwe SCC te kopen.

X vordert te verklaren voor recht dat Ajax ten onrechte een beroep heeft gedaan en blijft doen op artikel 14 lid 1 onder a van de voorwaarden en vordert om de verstrekking door Ajax van een seizoenkaart voor de resterende wedstrijden van seizoen 2012/2013. Subsidiair vordert zij te verklaren voor recht dat de SCC slechts voor de resterende duur van het seizoen 2012/2013 kan worden beëindigd, waarna Ajax verplicht is uit hoofde van de contractuele relatie tussen partijen aan X het gebruikelijke jaarlijkse aanbod te doen om de contractuele relatie te verlengen.

X stelt daartoe dat de door Ajax getroffen maatregelen onredelijk zijn, althans dat artikel 14 van de voorwaarden onredelijk bezwarend is. Zij wist niet dat haar zoon met haar gegevens een toegangsbewijs had gekocht door gebruikmaking van haar internetaccount. Bovendien is haar zoon voor de wedstrijd Ajax-AZ niet gecontroleerd zodat hij het stadion gewoon kon betreden. Daarnaast geef X aan dat het kaartje dat zij thans nog wel in de vrije verkoop mag kopen haar geen toegang verschaft tot haar eigen stoel, duurder is en niet voor risicowedstrijden beschikbaar is.

Ajax voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

De rechter geeft aan dat een beding in algemene voorwaarden vernietigbaar is indien het, gelet op de aard en de overige inhoud van de overeenkomst, de wijze waarop de voorwaarden tot stand zijn gekomen, de wederzijds kenbare belangen van de partijen en de overige omstandigheden van het geval onredelijk bezwarend is voor de wederpartij.

De Standaardvoorwaarden KNVB zijn in overleg met de Landelijk Samenwerkende Organisaties Voetbalsupporters opgesteld ter behartiging van het belang van een ordentelijk verloop van voetbalwedstrijden. Artikel 14 lid 1 onder a van de voorwaarden beoogt dit gerechtvaardigd belang te dienen.

Daarbij acht de rechter het niet onredelijk om SCC-houders, juist omdat zij als deel van het publiek ook belang hebben bij een goede sfeer en het achterwege blijven van incidenten in het stadion, enigermate medeverantwoordelijk te houden voor het gedrag van anderen die met hun hulp het stadion zijn ingekomen. Daar komt bij dat, naar Ajax onweersproken heeft gesteld, het ondoenlijk is – gelet op de hoge kosten en wachttijden – om alle bezoekers van het stadion aan een individuele toegangscontrole te onderwerpen, waarbij zowel de identiteit als een mogelijk stadionverbod wordt gecheckt. Uit camera-beelden blijkt dat Y door de steekproefsgewijze toegangscontroles voorafgaand aan de wedstrijd is geglipt. Daartegenover staat dat X kosteloos en met geringe inspanning aan haar verplichting – haar SCC niet door

iemand met een stadionverbod te laten gebruiken – kan voldoen.

De rechter meent dat X onvoldoende controle heeft uitgeoefend op haar internetaccount, onder meer door haar accountgegevens aan haar zoon te verstrekken. Deze handelwijze getuigt op zichzelf al van miskenning van haar verantwoordelijkheden aangezien het aankooprecht niet mag worden benut door anderen. X is daarnaast niet zorgvuldig met haar SCC en de daarbij behorende account omgegaan door niet haar wachtwoord te wijzigen nadat aan haar zoon een landelijk stadionverbod was opgelegd.

In aanmerking genomen dat niet in geschil is dat de aanval van Y op de keeper van AZ terecht is aangemerkt als wangedrag in de zin van artikel 14 lid 1 onder a van de voorwaarden, volgt uit het voorgaande dat Ajax in beginsel bevoegd was de SCC van X (al dan niet tijdelijk of gedeeltelijk) te beëindigen. Voor de beantwoording van de vraag of Ajax op een redelijke wijze uitvoering heeft gegeven aan die bevoegdheid, dienen alle omstandigheden van het geval en de belangen van zowel Ajax als X in ogenschouw te worden genomen.

De rechter is van oordeel dat de beëindiging van de SCC en het tot 23 december 2014 uitsluiten van X van de mogelijkheid een nieuwe SCC te kopen een redelijke reactie is geweest op het incident, die gelet op de belangen van Ajax en X gerechtvaardigd was. Uit het voorgaande blijkt immers dat X een verwijt kan worden gemaakt voor de aanwezigheid van haar zoon in het stadion, dat de negatieve gevolgen van het incident voor Ajax – onder meer het betalen van een boete en het maken van kosten voor aanpassing van het stadion – en andere betrokkenen ingrijpend zijn geweest terwijl voor X kennelijk het meest gevoelige gevolg is geweest dat zij de competitiewedstrijden van Ajax niet vanaf haar 'eigen' stoel kan meemaken. Een ander brengt aldus volgens de rechter mee dat artikel 14 lid 1 onder a van de voorwaarden en de wijze waarop Ajax aan dat artikel uitvoering heeft gegeven voor X niet onredelijk bezwarend is. De primaire verdelingen worden derhalve afgewezen.

Uit het voorgaande volgt ook dat de subsidiaire vordering niet toewijsbaar is. Temeer ook, gelet op het uitgangspunt van contractvrijheid van civiele partijen, omdat op Ajax in beginsel niet de verplichting rust om in de toekomst een overeenkomst met X ter zake van de SCC aan te gaan. Een ander oordeel zou het bepaalde in artikel 12 lid 1 van de voorwaarden, dat bepaalt dat Ajax zich het recht voorbehoudt om een aanvraag voor een SCC te weigeren, doorbreken. Omstandigheden die aanleiding geven dit artikel buiten toepassing te laten, doen zich niet voor. Integendeel, uit het voorgaande volgt dat Ajax in dit geval goede redenen heeft om tot 23 december 2014 geen nieuwe SCC aan X te verlenen.

Beslissing

De rechtbank wijst het gevorderde af. X wordt veroordeeld om binnen veertien dagen de proceskosten te voldoen.

STRAFRECHT

Hof 's-Hertogenbosch 30 januari 2013

LJN BZ3302 (*Duikongeval*)

Inleiding

Op 29 juli 2009 heeft het slachtoffer (hierna: X) een initiatieduik gemaakt in de Grevelingen. X had geen duikervaring. Op deze dag was er tevens een andere cursist aanwezig. De duikinstructeur (hierna: Y) is een volledig gecertificeerde en ervaren duikinstructeur met bevoegdheid deze cursus te geven. Y had de twee cursisten op de kant een korte uitleg gegeven over de duikapparatuur en de te volgen duikprocedures aan de hand van een aantal sheets. Een herhaling daarvan en een nadere uitleg zou in het water volgen voorafgaand aan de daadwerkelijke duik.

Na het aandoen van de duikuitrusting zijn de cursisten en Y de Grevelingen ingelopen. In het water heeft Y bij de cursisten de vinnen aangedaan en heeft hij hen via de ademautomaat laten ademen met het hoofd onder water. Daarna heeft Y gecontroleerd of de cursisten, en dus ook X, voldoende gelood waren om te duiken. X bleek te licht en kreeg twee kilo extra lood in het vest. Y heeft X hierna niet meer gecontroleerd.

Vervolgens is Y met de medecursist onder water gegaan. Y stelt zich op het standpunt dat hij zich daarvoor tot X heeft gewend met de mededeling dat zij moest blijven staan en wachten. X geeft aan dat Y niets tegen haar heeft gezegd en dat zij dacht dat zij onder water moest gaan. Eenmaal onder water had X het gevoel dat ze steeds meer water in haar mond kreeg. Y was haar op dat moment kwijt en is naar haar op zoek gegaan. Geslaagde beademing door Y heeft voorkomen dat X is overleden.

X stelt te lang zonder (voldoende) luchttoevoer onder water te zijn geweest waardoor ze zwaar lichamelijk letsel heeft opgelopen, te weten bijna verdrinking en een zware longontsteking. Als gevolg van de longschade is X verhinderd het werk volledig uit te oefenen en is daarom halftijds gaan werken.

Y is in eerste aanleg veroordeeld ter zake van het door zijn schuld veroorzaken van zwaar lichamelijk letsel, gepleegd in de uitoefening van zijn beroep als duikinstructeur, tot een taakstraf van 120 uur en subsidiair tot 60 dagen vervangende hechtenis. Y gaat hiertegen in hoger beroep.

Beoordeling

Het hof acht wettig en overtuigend bewezen dat Y het in hoger beroep ten laste gelegde heeft begaan, met dien

verstande dat hij op 29 juli 2009 te Scharendijke, in de uitoefening van zijn beroep van duikinstruuteur, X (die geen ervaring had met duiken) heeft laten deelnemen aan de initiatieduik, waarbij hij aanmerkelijk onvoorzichtig en onachtzaam heeft nagelaten zodanige maatregelen te nemen zodat de veiligheid en gezondheid van X bij de uitoefening van de duik zo veel mogelijk was gewaarborgd.

Deze nalatigheid heeft zich geuit in het feit dat Y (i) aan X onvoldoende uitleg heeft gegeven over de werking van de duikapparatuur en de te volgen duikprocedures, (ii) tijdens de duik van de onervaren X gelijktijdig duikinstructie heeft gegeven aan een andere cursist en (iii) daarbij onvoldoende aandacht heeft gegeven aan X en haar zelfs enige tijd uit het oog is verloren. Hierdoor is het aan zijn schuld te wijten dat X onder water in problemen is geraakt, en te lang zonder (voldoende) luchttoevoer onder water is geweest, waardoor zij zwaar lichamelijk letsel heeft bekomen. Dit letsel komt neer op bijna-verdrinking (geslaagde beademing heeft voorkomen dat X is overleden) en zware longontsteking, en zodanig lichamelijk letsel dat daaruit (tijdelijke) vermindering in de uitoefening van haar ambts- of beroepsbezigdheden is ontstaan.

Het hof is van oordeel dat, zelfs als ervan zou moeten worden uitgegaan dat X eigener beweging en in strijd met de instructie van Y het vest heeft ontluicht, zulks nalatigheid van Y niet opheft. Y had immers deze beginnende cursist van wie hij niet wilde dat zij het vest bediende, continu in het oog moeten houden, dan wel het toezicht op haar moeten waarborgen. Daarnaast had hij zich ervan moeten vergewissen dat X zijn instructies, totdat hij met de andere cursist weer boven water zou komen, had begrepen.

Beslissing

Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank omdat in hoger beroep de tenlastelegging – en aldus de grondslag van het onderzoek – is gewijzigd. Het hof verklaart zoals hiervoor overwogen bewezen dat Y het in hoger beroep ten laste gelegde heeft begaan. Het hof verklaart het bewezen verklaarde strafbaar en verklaart Y strafbaar. Het hof veroordeelt Y tot een taakstraf voor de duur van 120 uur, indien niet naar behoren verricht te vervangen door 60 dagen hechtenis.

Hof Amsterdam 31 januari 2013

LJN BZ2091 (Zware mishandeling tijdens ijshockeywedstrijd)

Inleiding

Tijdens een ijshockeywedstrijd in maart 2012 heeft een minderjarige ijshockeyspeler (hierna: X) een andere speler ernstig mishandeld door hem met zijn hockeystick in het gezicht te slaan. In eerste aanleg is X veroordeeld tot een voorwaardelijke werkstraf voor de duur van 60 uur, subsidiair 30 dagen jeugddetentie, met een proeftijd van 2 jaar. Tegen dit vonnis is door X hoger beroep inge-

steld. De advocaat-generaal heeft gevorderd dat X zal worden veroordeeld tot dezelfde straf als door de rechter in eerste aanleg opgelegd.

Beoordeling

In hoger beroep voert de raadsman van X aan dat het Openbaar Ministerie (hierna: OM) niet-ontvankelijk zou moeten worden verklaard en onderbouwt dit met een aantal argumenten.

Allereerst heeft het OM de Aanwijzing effectieve afdoening strafzaken jeugdigen (hierna: de Aanwijzing) geschonden omdat het Justitieel Casus Overleg niet zou hebben plaatsgevonden. Het hof oordeelt dat het hier om een interne werkinstructie gaat waaraan X geen rechten kan ontleen. Ook is niet gebleken dat bij de beslissing tot vervolging een advies van de Raad voor de Kinderbescherming (hierna: de Raad) buiten beschouwing is gelaten.

In de tweede plaats stelt de raadsman dat een door een getuige afgelegde verklaring niet in het dossier is opgenomen. Volgens het hof levert dit een verzuim op, maar dit verzuim is hersteld omdat in het dossier een brief is toegevoegd waarin de verklaring van de getuige is opgenomen en niet is gesteld of gebleken dat deze verklaring anders is dan de eerder door de getuige afgelegde verklaring.

Ten slotte is volgens de raadsman sprake van onrechtmatigheden gedurende de in verzekeringstelling van verdachte, die een schending van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) en Europese regelgeving zouden opleveren. Het hof overweegt dat het jeugdstrafrecht een sterk pedagogisch karakter heeft. Dat karakter sluit echter niet uit dat ook bij minderjarigen in geval van verdenking van een ernstig strafbaar feit dwangmiddelen worden toegepast. De beperkte periode van in verzekeringstelling is onvoldoende om een schending van het IVRK of andere (internationale) regelgeving vast te stellen.

Het hof concludeert dat voor zover het schendingen constateert, dit geen schendingen zijn die kunnen leiden tot niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie. In zoverre worden bovenstaande verweren van de raadsman verworpen.

De raadsman van X betoogt daarnaast dat geen opzet kan worden vastgesteld bij X. Het hof concludeert op grond van getuigenverklaringen en videobeelden van het incident die op de terechtzitting zijn getoond dat X het slachtoffer opzettelijk met zijn stick heeft geslagen om hem pijn en/of letsel toe te brengen. X is een ervaren ijshockeyspeler en de bewuste wedstrijd was al geruime tijd gaande, zodat het naar het oordeel van het hof ongehoofwaardig is dat hij zich er niet van bewust is geweest dat het slachtoffer met half vizier speelde.

Het hof verworpt het verzoek om een forensisch psychologisch deskundige te benoemen die kan verklaren over de mate waarin de onvolgroeidheid van de prefrontale cortex – gezien de leeftijd van X – tot een verminderde impulscontrole heeft geleid. Het oordeel of al dan niet

sprake is van opzet in strafrechtelijke zin is voorbehouden aan het hof. Een psycholoog zou daartoe enkel kunnen verklaren over een eventuele ziekelijke geestelijke stoornis of een gebrekkige ontwikkeling van X. In dit geval is er geen reden te vermoeden dat dit het geval zou zijn.

De raadsman van X doet voorts een beroep op de sport- en spelexceptie waaruit volgt dat deelnemers aan een sport tot op zekere hoogte gevaarlijke gedragingen over en weer van elkaar dienen te verwachten. Het hof geeft echter aan dat grove, roekeloze regelovertredingen nadrukkelijk niet behoren tot het door spelers in sport- en spelsituaties aanvaarde risico. Het hof oordeelt dat de gedraging van X naar algemene ervaringsregels dusdanig gevaarlijk is en een zodanig ernstige overtreding van de spelregels betreft dat geen sprake kan zijn van het ontbreken van wederrechtelijkheid. Het hof weegt daarbij mee dat het spel op het moment van de overtreding stillag.

Het hof overweegt dat het gebitsletsel dat het slachtoffer heeft opgelopen is aan te merken als zwaar lichamelijk letsel. Het verzoek van de raadsman van X om een deskundige te benoemen die kan oordelen over de ernst van het letsel dat slachtoffer heeft opgelopen, wordt afgewezen. Het oordeel of sprake is van zwaar lichamelijk letsel is voorbehouden aan het hof.

Beslissing

Het hof vernietigt het vonnis van de rechtbank. Het hof acht wettig en overtuigend bewezen dat X zich schuldig heeft gemaakt aan zware mishandeling. Het hof verklaart het bewezen verklaarde strafbaar en verklaart X strafbaar.

Bij de op te leggen straf heeft het hof rekening gehouden met het feit dat het incident tijdens een dood spelmoment heeft plaatsgevonden en X met deze buitensporige overtreding het slachtoffer gedurende langere tijd psychisch en lichamelijk letsel heeft aangedaan. Voorts heeft het hof het rapport van de Raad in acht genomen, waaruit volgt dat er nauwelijks zorgen zijn over het algemene functioneren van X en dat de Raad een positief beeld van hem heeft. Ook is X nog niet eerder strafrechtelijk veroordeeld. Daarnaast heeft het hof bij het bepalen van de straf meegewogen dat de tuchtcommissie van de Nederlandse IJshockey Bond X naar aanleiding van het incident heeft gestraft door hem te schorsen en een scheidsrechtersopleiding op te leggen. Tot slot heeft het hof rekening gehouden met het feit dat X vanwege een stage een verklaring van goed verdrag moet kunnen overleggen.

Het hof legt X een voorwaardelijke werkstraf voor de duur van 40 uren op, en indien deze niet naar behoren wordt verricht 20 dagen jeugddetentie, met een proeftijd van twee jaar. Het hof wijst de schadevergoeding ten behoeve van het slachtoffer van € 3626,70 voor materieel en immaterieel letsel toe.

VERENIGINGSRECHT

Commissie van Beroep Betaald Voetbal KNVB 1 november 2012

Nr. 12/13-01 (*Wanordelijkheden tijdens voetbalwedstrijd*)

Inleiding

NEC heeft beroep ingesteld tegen de beslissing van de tuchtcommissie d.d. 25 september 2012 waarbij zij is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke geldboete (ad € 2500) en tot een voorwaardelijke opschorting van het recht van haar club tot het verkrijgen van toegangskarten voor de eerstvolgende uitwedstrijd tegen Vitesse, zulks met een proeftijd van een jaar. Deze veroordeling is het gevolg van wanordelijkheden door de aanhang van NEC tijdens de wedstrijd tegen Vitesse op 13 mei 2012. De aanhang heeft gepoogd uit het bezoekersvak te breken en/of vernielingen aan te richten na afloop van de wedstrijd.

De tuchtcommissie is er bij de veroordeling van uitgegaan dat NEC zich slechts kan disculperen als zij aannemelijk maakt dat zij voor, tijdens en na de wedstrijd voldoende maatregelen heeft getroffen van dusdanig verstrekkende en stringente aard, dat de kans dat haar aanhang zich misdraagt te verwaarlozen is. Dit heeft de tuchtcommissie onvoldoende aannemelijk geacht. Wat daarbij een grote rol heeft gespeeld is dat NEC onvoldoende maatregelen heeft getroffen om de daders te identificeren, waardoor er geen stadionverboden zijn opgelegd.

NEC stelt dat de wanordelijkheden een gevolg zijn geweest van feiten en gedrag waarop zij geen enkele invloed kon uitoefenen. Niet alleen de spelers van Vitesse hebben de supporters van NEC na de wedstrijd geprovoceerd tijdens de ereronde, ook de supporters van Vitesse hebben dat gedaan terwijl zij in de bufferzone waren gekomen naast het uitvak van de NEC-supporters.

NEC wijst erop dat er sprake is van rechtsongelijkheid, omdat Vitesse niet in staat van beschuldiging is gesteld. Dit terwijl Vitesse de provocaties is gestart en er sprake was van een defecte nooduitgang die spontaan openging en daarmee het startsignaal was voor de wanordelijkheden. Ook wijst NEC erop dat na het zien van de videobeelden drie verdachten zijn geïdentificeerd en dat NEC nog steeds bezig is om daders te identificeren. De drie verdachten hebben een waarschuwing gekregen. Op basis van het bovenstaande verzoekt NEC vrijspraak.

Beoordeling

De commissie van beroep stelt dat disculpatie alleen mogelijk is als NEC aannemelijk maakt dat zij voor, tijdens en na de wedstrijd voldoende maatregelen heeft getroffen van dusdanig verstrekkende en stringente aard, dat de kans dat haar aanhang zich misdraagt te verwaarlozen is. Het is vaste rechtspraak dat in dit verband buitengewoon strenge eisen worden gesteld teneinde het karakter van de aansprakelijkheid van NEC voor het

gedrag van haar aanhang niet verloren te laten gaan. De commissie van beroep is van oordeel dat NEC voorafgaand en tijdens de wedstrijd voldoende heeft opgetreden. Na afloop heeft NEC echter onvoldoende gedaan om zich te disculperen. Van NEC mag worden verwacht dat zij maatregelen neemt tegen die supporters die zich schuldig hebben gemaakt aan de wanordelijkheden. Slechts drie supporters hebben een waarschuwing gekregen en naar de andere supporters die zich hebben misdragen wordt geen onderzoek meer gedaan. Dit is naar het oordeel van de commissie van beroep een verkeerde invulling van de verantwoordelijkheid van NEC en bovendien een verkeerd signaal richting de supporters.

Beslissing

De commissie van beroep bevestigt de beslissing van de tuchtcommissie.

Rb. Utrecht (vzr.) 9 januari 2013

LJN BY8513 (Biljartvereniging Doetinchem 2000 (Doetinchem 2000) en lid van Doetinchem 2000 (X)/Koninklijke Nederlandse Biljartbond Vereniging Carambole (KNBB))

Inleiding

X is lid van Doetinchem 2000. Doetinchem 2000 is aangesloten bij de KNBB. X komt voor Doetinchem 2000 uit in de biljartcompetitie artistiek. Deze competitie wordt ingericht door de KNBB en kent een ereklasse en een eerste klasse die in één seizoen achter elkaar worden gespeeld. Voor het seizoen 2012/2013 geldt een (gewijzigd) Aanvullend Reglement Artistiek (hierna: AR). Het AR bepaalt dat de ereklasse bestaat uit twaalf spelers en wordt verspeeld over Grands Prix- (hierna: GP-) wedstrijden, gevolgd door de Masters. De acht spelers die in de ranglijst ereklasse de meeste ranglijstpunten tijdens de Grands Prix hebben verzameld, plaatsen zich voor de Masters en blijven het volgende seizoen ereklasser. De overige deelnemers degraderen hetzelfde seizoen nog naar de eerste klasse met de mogelijkheid om tijdens de Grands Prix eerste klasse terug te promoveren naar de ereklasse. De plaatsing in de poule bij de Masters wordt bepaald door gescoord percentage.

Na afloop van de drie GP-wedstrijden ereklasse seizoen 2012/2013, waarvan X er aan één heeft deelgenomen, staat X qua ranglijstpunten op de 10e plaats en qua percentage op de 8e plaats in de ranglijst ereklasse. In november krijgt X van de KNBB een uitnodiging om deel te nemen aan de GP-wedstrijden (seizoen 2012/2013) in de eerste klasse. X laat de KNBB weten dat hij van mening is dat hij, uitgaande van het door hem behaalde percentage en met verwijzing naar het AR (onder het kopje 'Masters'), nog steeds ereklasser is. De KNBB bericht X dat, onder verwijzing naar het AR, de ranglijst ereklasse wordt bepaald aan de hand van de ranglijstpunten, zodat X is gedegradeerd. X blijft bij zijn standpunt en de KNBB geeft aan X aan dit als een bezwaarschrift te behandelen tegen de plaatsing op de ranglijst biljart artistiek eerste klasse. De Commissie Sportzaken Carambole van de

KNBB (hierna: de commissie) behandelt het bezwaarschrift en verklaart het ongegrond om dezelfde reden die de KNBB aan X gaf. X maakt vervolgens een kort geding aanhangig nadat de KNBB heeft aangegeven niet op de beslissing terug te komen.

X vordert de KNBB per direct, althans binnen een periode van 5 dagen na betekening van dit vonnis, met terugwerkende kracht, te bevelen tot het zorg dragen van toelating van X op de lijst van spelers in de ereklasse 2013/2014 van de KNBB, op straffe van een dwangsom. X vordert daarnaast de KNBB te veroordelen in de kosten van het geding.

De KNBB voert verweer.

Beoordeling

Naar de rechter begrijpt legt X aan zijn vordering ten grondslag dat de beslissing van (uiteindelijk) de commissie vernietigbaar is op grond van artikel 2:15 lid 1 onder c BW, omdat deze in strijd met het AR zou zijn genomen. Voornoemd artikel is slechts van toepassing indien sprake is van een besluit van een orgaan van een rechtspersoon. Nu partijen slechts de uitleg van het AR als geschil aan de rechter hebben voorgelegd, is het klaarblijkelijk niet tussen partijen in geschil of sprake is van een dergelijk besluit. De rechter gaat er derhalve in het navolgende van uit dat daarvan sprake is.

De rechter verklaart zich – gelet op de in Oostenrijk woonachtige X – bevoegd van de vordering kennis te nemen op grond van artikel 22 EEX-Verordening, nu het gaat om de geldigheid van een besluit van een orgaan van de KNBB dat in Nederland is gevestigd. Gelet op het feit dat partijen zich niet hebben uitgelaten over het toepasselijke recht en gelet op de op het Nederlandse recht gebaseerde stellingen van partijen, begrijpt de rechter dat partijen voor de toepasselijkheid van het Nederlandse recht hebben gekozen.

De rechter is van oordeel dat X een spoedeisend belang heeft bij zijn vorderingen. De eerste GP-wedstrijd eerste klasse wordt over een aantal dagen gespeeld en X heeft er – temeer omdat hij vanuit Oostenrijk moet afreizen – belang bij dat hij voor die tijd weet of hij aan deze wedstrijd dient deel te nemen, om te trachten om op die wijze te promoveren naar de ereklasse (seizoen 2013/2014). Nu X geen zelfstandige toegang heeft tot de wedstrijden van de KNBB – maar enkel via zijn lidmaatschap van Doetinchem 2000 – is daarmee het belang van X ook het belang van Doetinchem 2000.

Ten aanzien van de inhoudelijke beoordeling van de vorderingen geeft de rechter aan dat als uitgangspunt heeft te gelden dat met betrekking tot een besluit van een orgaan van een rechtspersoon slechts een voorlopige voorziening kan worden getroffen, indien het in hoge mate waarschijnlijk is dat de bodemrechter het betreffende besluit zal vernietigen. Of een vernietigingsgrond

aanwezig is, in casu strijd met het AR, zal in kort geding slecht marginaal kunnen worden getoetst.

Partijen verschillen van mening over de uitleg van de tekst van het AR. De rechter zal het AR uitleggen naar objectieve maatstaven, waarbij zij doorslaggevende betekenis hecht aan de bewoordingen daarvan – gelezen in het licht van de gehele tekst van het AR – en de toelichting daarop/uitleg daarvan door de KNBB aan X des tijds.

Uit de regels van het AR, in samenhang bezien, volgt naar het voorlopig oordeel van de rechter dat – zoals de KNBB heeft betoogd – de ereklasse 2013/2014 (naast de gepromoveerden en de kampioen van de eerste klasse) bestaat uit de spelers die in 2012/2013 aan de Masters mogen deelnemen, te weten de acht spelers die de meeste ranglijstpunten hebben behaald tijdens de GP-wedstrijden ereklasse 2012/2013 en dat het percentage alleen bepalend is voor de poule indeling bij de Masters.

Het besluit van de commissie om X voor het seizoen 2013/2014 niet te plaatsen in de ereklasse is dus, voorshands oordelend, niet in strijd met het AR genomen.

Beslissing

De rechter wijst de vorderingen af en veroordeelt X in de proceskosten.

Rb. Amsterdam 22 mei 2013

LJN CA0883 (Judo Bond Nederland (JBN)/16 judoka's van de nationale selectie (Gedaagden))

Inleiding

Gedaagden zijn lid van JBN en maken samen met 174 andere judoka's deel uit van de nationale selectie. Gedaagden hebben ieder voor zich een sponsorovereenkomst gesloten met een judopakkenleverancier. Zij ontvangen van hun sponsor een kledingpakket met daarin onder meer een op maat gemaakt judopak. JBN heeft tot begin 2011 toegestaan dat de judoka's van de nationale selecties zelf kozen welk judopak zij droegen tijdens wedstrijden waarnaar zij door JBN werden uitgezonden.

In april 2011 hebben JBN en Green Hill een Supplier Agreement (hierna: de overeenkomst) ondertekend. De overeenkomst heeft een looptijd van maart 2011 tot en met december 2016. In de overeenkomst staat opgenomen dat alle judoka's van de nationale selectie de kleding – waaronder judopakken – van Green Hill tijdens wedstrijden en evenementen dienen te dragen met uitzondering van de judoka's die een individueel sponsorcontract hebben met een waarde van meer dan € 20 000. Deze uitzondering geldt in het geval dat JBN meent dat dit in het belang is van alle betrokken partijen.

Gedaagden hebben aan JBN laten weten de judopakken van Green Hill niet tijdens de wedstrijden te willen dragen omdat dat conflicten zou geven met hun eigen

sponsor en omdat zij zelf willen kunnen blijven bepalen welk judopak zij tijdens wedstrijden dragen. Naar aanleiding van deze geuite bezwaren heeft JBN gedaagden een aangepaste kernploegovereenkomst toegezonden. In deze overeenkomst staat niet de verplichting opgenomen om tijdens de wedstrijden waarnaar de judoka's door JBN worden uitgezonden het door JBN ter beschikking gestelde judopak te dragen.

Green Hill heeft JBN op een gegeven moment laten weten het niet te accepteren dat een groot aantal judoka's van de nationale selectie tijdens de wedstrijden niet de judopakken van Green Hill draagt. JBN heeft gedaagden vervolgens herhaaldelijk verzocht (alsnog) de standaard kernploegovereenkomst – waarin de verplichting van het dragen van de Green Hill judopakken wél verplicht wordt gesteld – te ondertekenen. Daarbij heeft JBN aangegeven dat het niet voldoen aan deze verplichting tot gevolg zal hebben dat gedaagden in de toekomst niet meer toegelaten zullen worden tot de nationale selectie.

JBN vordert een verklaring voor recht dat JBN gerechtigd is om te bepalen dat haar leden, onder wie gedaagden, het judopak dienen te dragen tijdens internationale wedstrijden c.q. evenementen, met veroordeling van de judoka's in de proceskosten en de nakosten. Volgens JBN zijn gedaagden op grond van de statuten gebonden aan het besluit van JBN om tijdens wedstrijden en evenementen waarnaar zij door JBN worden uitgezonden, de judokleding van Green Hill te dragen als omschreven in de standaardkernploegenovereenkomst. JBN stelt voorafgaand aan dit besluit een zorgvuldige belangenafweging te hebben gemaakt en geeft aan dat het algemeen belang van de judosport in Nederland prevaleert boven het individuele belang van gedaagden.

Gedaagden voeren gemotiveerd verweer.

Beoordeling

De rechtbank stelt voorop dat op grond van de statuten de uit de vordering voortvloeiende verplichting slechts aan gedaagden kan worden opgelegd na voorafgaande toestemming van de bondsraad, hetgeen niet het geval blijkt te zijn. De rechtbank wijst de gevorderde verklaring voor recht dan ook af. Gelet echter op de reële mogelijkheid dat de bondsraad alsnog toestemming verleent, zal de rechtbank het geschil ook inhoudelijk beoordelen.

Het materiële geschil tussen partijen beperkt zich tot het antwoord op de vraag of JBN gedaagden kan verplichten om de judopakken van Green Hill te dragen tijdens wedstrijden. Artikel 2:8 lid 2 BW bepaalt dat een krachtens de statuten en/of besluit geldende regel niet van toepassing is voor zover dit in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Deze toetsing impliceert een belangenafweging van partijen. Voorts dient bij de toetsing rekening te worden gehouden met de overige omstandigheden van het geval.

Anders dan JBN stelt, leidt de rechtbank niet uit de overeenkomst met Green Hill af dat JBN contractueel gehouden zou zijn om gedaagden te verplichten tijdens wedstrijden de judopakken van Green Hill te dragen. De overeenkomst bepaalt juist dat JBN het recht heeft om individuele judoka's uit te zonderen van deze verplichting. Ook de omstandigheid dat JBN met gedaagden een aangepaste kernploegovereenkomst heeft gesloten, geeft aan dat afwijking mogelijk was. Hoewel de rechtbank het aannemelijk acht dat de relatie van JBN met Green Hill erbij is gebaat dat een zo groot mogelijk aantal judoka's de judopakken van Green Hill draagt, is onduidelijk gebleven of Green Hill haar overeenkomst met JBN wegens het ontbreken van de pakkenplicht zal beëindigen, zodat daar niet van uit kan worden gegaan.

De rechtbank volgt de stelling van JBN dat zij door het sluiten van de overeenkomst met Green Hill belangrijke inkomsten genereert die ten goede komen aan de gehele judosport in Nederland niet. Zoals de rechtbank begrijpt biedt de overeenkomst met name voordelen voor de judoka's van de nationale selectie. Daarnaast staat vast dat de enige inkomsten waarop JBN op grond van de overeenkomst recht heeft tot op heden gering zijn.

Aan de grote wens van JBN om tot eenheid binnen de nationale selectie te komen in die zin dat iedere judoka van de nationale selectie hetzelfde pak draagt, kan volgens de rechtbank ook niet veel gewicht worden toegekend, nu vaststaat dat bepaalde judoka's niet verplicht waren een judopak van Green Hill te dragen.

De rechtbank is met gedaagden van oordeel dat het judopak een belangrijk attribuut is bij de uitoefening van de judosport. Gedaagden hebben er een zwaarwegend belang bij dat het judopak dat zij tijdens wedstrijden dragen goed past. De rechtbank heeft tijdens de comparitie geconstateerd dat de (standaard)judopakken van Green Hill andere verhoudingen hebben dan de (op maat gemaakte) judopakken van de eigen sponsors van gedaagden. De rechtbank overweegt dat de – tijdens de comparatie gedane – mededeling van JBN dat Green Hill sinds kort de mogelijkheid biedt om judopakken op maat te laten maken niet voldoende is geconcretiseerd. De rechtbank zal bij de belangenafweging derhalve geen rekening houden met deze nieuwe stelling van JBN.

De rechtbank hecht voorts waarde aan het feit dat twee gedaagden van hun huidige sponsor behalve judokleding een financiële compensatie ontvangen die een substantieel deel vormt van hun jaarlijkse inkomen. Vaststaat dat zij deze mislopen als zij het judopak van Green Hill tijdens wedstrijden moeten gaan dragen.

De rechtbank acht tot slot met gedaagden van belang dat een judoka zonder lidmaatschap van JBN niet kan deelnemen aan belangrijke nationale en internationale wedstrijden. JBN bekleedt in dit kader een machtspositie. Op JBN rust om die reden de verplichting om bij haar besluitvorming zorgvuldig om te gaan met de belangen van gedaagden. Gedaagden wijzen er in dat verband terecht op dat JBN ten onrechte voorafgaand aan de besluiten om de overeenkomst met Green Hill aan te gaan en

de judoka's een pakkenplicht op te leggen, hierover geen overleg heeft gevoerd met de leden van de nationale selectie zodat met hun belangen geen rekening is gehouden. In dat kader laat de rechtbank nog meespelen dat in het verleden voor de judoka's niet de verplichting gold een door JBN aangewezen judopak te dragen.

De rechtbank is van oordeel dat voornoemde belangen van gedaagden van aanmerkelijk zwaarder gewicht zijn dan genoemde belangen van JBN. Bij de toetsing op grond van artikel 2:8 lid 2 BW houdt de rechtbank voorts rekening met de omstandigheid dat JBN de judoka's niet tijdig en op voldoende zorgvuldige wijze bij de besluitvorming heeft betrokken. De rechtbank concludeert dat het besluit van JBN om de leden van de nationale selectie te verplichten judopakken van Green Hill te dragen niet van toepassing is op gedaagden omdat dit in de gegeven omstandigheden jegens hen naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Beslissing

De rechtbank wijst de vordering af en veroordeelt JBN in de proceskosten.